

481.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIE- DLIWOŚCI

z dnia 13 sierpnia 1930 r.

o warunkach i sposobie zastosowania przez władze sądowe przepisów postępowania cywilnego do egzekucji należności administracyjnych.

Na podstawie art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342) zarządza się co następuje:

§ 1. W drodze egzekucji sądowej mogą być ściągane:

1) należności pieniężne z tytułu publiczno-prawnego, nakładane w zakresie swych uprawnień przez władze państwowe i komunalne oraz inne instytucje prawa publicznego, jeżeli należność przekracza 10.000 złotych — a bez względu na wysokość należności, jeżeli egzekucja ma być skierowana do majątku nieruchomości, do wierzytelności lub praw zabezpieczonych na nieruchomościach, albo jeżeli mają być zastosowane przepisy o wyjawieniu majątku pod przysięgą lub o odszukaniu mienia dłużnika;

2) bez względu na wysokość — należności innych instytucji, którym szczególne przepisy przyznają prawo egzekucji w trybie administracyjnym.

§ 2. Tryb egzekucji sądowej jest wyłącznie właściwy dla ściągania należności administracyjnych, w razie zbiegu egzekucji administracyjnej z egzekucją sądową w odniesieniu do tego samego przedmiotu majątkowego. W tym przypadku zajęcie uzyskane w toku egzekucji administracyjnej ma w sądownym postępowaniu egzekucyjnym te same skutki pod względem mocy prawnej i prawa pierwszeństwa, co zajęcie sądowe.

§ 3. Skierowanie na drogę sądową egzekucji należności wymienionych w punkcie 1) § 1 należy do władzy egzekucyjnej (powiatowej władzy administracji ogólnej).

Skierowanie na drogę sądową egzekucji należności wymienionych w punkcie 2) § 1 należy do instytucji, od której tytuł egzekucyjny pochodzi. Również władza egzekucyjna może skierować egzekucję tych należności na drogę sądową, gdy zachodzą warunki wymienione w punkcie 1) § 1, uzasadniające drogę egzekucji sądowej dla należności w punkcie tym wymienionych.

§ 4. Podstawą sądowej egzekucji należności administracyjnych jest tytuł egzekucyjny, który stanowią orzeczenia (nakazy płatnicze) oraz wykazy zaległości wydane przez instytucje do tego powołane.

Winny one być zaopatrzone stwierdzeniem, że należność prawnie dojrzała do egzekucji.

§ 5. W postępowaniu sądownym, nie wyłączając postępowania o wydanie tytułu wykonawczego (§ 6), udzielenie klauzuli wykonawczej (§ 7), lub o dozwolenie egzekucji (§ 8), władza lub instytucja, od której tytuł pochodzi, działa jako wierzyciel egzekwujący.

§ 6. Na obszarze sądów apelacyjnych w Lublinie, Warszawie i Wilnie władza egzekucyjna lub instytucja zwróci się o wydanie tytułu wykonawczego do sądu rzeczowo właściwego według miejsca zamieszkania lub czasowego pobytu dłużnika, albo według miejsca wykonania czynności egzekucyjnych lub według miejsca położenia nieruchomości, jeżeli egzekucja dotyczy tejże.

Podanie o wydanie tytułu wykonawczego winno zawierać:

1) Oznaczenie władzy, od której pochodzi tytuł, wymagający przeprowadzenia egzekucji,

2) imię i nazwisko i miejsce zamieszkania dłużnika,

3) oznaczenie tytułu egzekucyjnego,

4) wysokość i rodzaj należności,

5) wymienienie sposobu egzekucji, o ile podanie pochodzi od władzy lub instytucji wymienionych w § 1 punkt 1), a należność nie przekracza 10.000 złotych.

Jeżeli tytuł egzekucyjny pochodzi od instytucji, której na podstawie przepisów szczególnych służy prawo egzekucji w trybie administracyjnym, należy w podaniu powołać te przepisy.

Do podania należy dołączyć tytuł egzekucyjny.

Sąd rozpoznaje podanie w trybie incydentalnym bez doręczenia odpisu podania dłużnikowi i bez jego wezwania.

Decyzja sądu, w której należy powołać tytuł egzekucyjny, ulega doręczeniu stronom; termin do zaskarżenia biegnie od daty doręczenia decyzji.

W decyzji i w tytule wykonawczym w wypadku wymienionym w § 6 ustęp 2 punkt 5) sąd wymieni sposób egzekucji.

Na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego, egzekucja odbywa się według przepisów postępowania cywilnego o wykonaniu wyroków sądowych.

Porozumienie pomiędzy egzekwującą władzą lub instytucją a dłużnikiem nie jest dopuszczalne w przypadkach przewidzianych w art. 1001, 1072, 1563, 1566 u. p. c.

Tytuł wykonawczy wydany w powyższym trybie stanowi również podstawę do uzyskania hipoteki sądowej na majątku dłużnika, a w przypadku, gdy majątek nie jest hipotekowany, do uzyskania zabezpieczenia należności przez zakaz zbywania nieruchomości.

Po wykonaniu orzeczenia (nakazu płatniczego) lub wykazu zaległości (§ 4 ust. 1) komornik prześle

tej władzy lub instytucji, od której tytuł egzekucyjny pochodzi, akta egzekucyjne dla dołączenia ich do właściwych akt sprawy.

§ 7. Na obszarze sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu władza egzekucyjna lub instytucja zwróci się o udzielenie klauzuli wykonawczej do sądu powiatowego, w którym dłużnik ma ogólną pod sądność, lub w którego okręgu znajduje się majątek, z którego egzekucja ma być prowadzona.

Wniosek o udzielenie klauzuli wykonawczej winien odpowiadać wymogom przepisany w ustępach 2, 3 i 4 paragrafu poprzedzającego.

Klauzulę wykonawczą wypisuje sekretarz sądu z zarządzenia sędziego.

Klauzula wykonawcza winna być umieszczona na tytule egzekucyjnym w brzmieniu poniższem: Z zarządzenia sądu udziela się klauzuli wykonawczej celem przeprowadzenia egzekucji", poczem następuje data, podpis sekretarza i pieczęć sądowa.

O ile wniosek o udzielenie klauzuli wykonawczej pochodzi od władzy lub instytucji wymienionych w § 1 punkt 1, a należność nie przekracza 10.000 złotych, otrzymuje klauzula brzmienie następujące: „Z zarządzenia sądu udziela się klauzuli wykonawczej celem przeprowadzenia egzekucji z nieruchomości dłużnika, z wierzytelności lub praw zabezpieczonych na nieruchomościach lub celem zniewolenia dłużnika do wyjawienia majątku pod przysięgą”.

Na podstawie tytułu egzekucyjnego opatrzonego klauzulą wykonawczą, egzekucja odbywa się według przepisów postępowania cywilnego o wykonaniu wyroków sądowych.

Zarzuty przeciw roszczeniu należy wnosić do tej władzy lub instytucji, od której tytuł egzekucyjny pochodzi.

§ 8. Na obszarze sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie orzeczenia (nakazy płatnicze) oraz wykazy zaległości wymienione w § 4, stanowią tytuł egzekucyjny w rozumieniu § 1 ordynacji egzekucyjnej.

Sądem właściwym dla dozwoleń egzekucji jest sąd oznaczony w §§ 18 i 19 ordynacji egzekucyjnej, a dla wniosku o wyjawienie majątku pod przysięgą — sąd oznaczony w § 47 ordynacji egzekucyjnej.

Wnioski o dozwoleń egzekucji winny odpowiadać wymogom przepisany w §§ 53 i 54 ordynacji egzekucyjnej.

Jeżeli tytuł egzekucyjny pochodzi od instytucji, której na podstawie przepisów szczególnych służy prawo egzekucji w trybie administracyjnym, należy przepisy te powołać we wniosku o dozwoleń egzekucji.

Zarzuty przeciw roszczeniu należy wnosić do tej władzy lub instytucji, od której tytuł egzekucyjny pochodzi.

§ 9. Sąd właściwy do rozpatrzenia podania o wydanie tytułu wykonawczego (§ 6), wniosku o udzielenie klauzuli wykonawczej (§ 7), lub o dozwo-

lenie egzekucji (§ 8), zbada, czy tytuł egzekucyjny wydany został w zakresie uprawnień tej władzy lub instytucji, od której pochodzi.

§ 10. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mają zastosowania do egzekucji należności z tytułu danin publicznych, monopoli i ubezpieczeń społecznych.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu i obowiązuje na obszarze całej Rzeczypospolitej, z wyjątkiem okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach.

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

482.

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ I MINISTRA SKARBU

z dnia 18 lipca 1930 r.

o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28 kwietnia 1930 r. wydanem w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Obrony Krajowej z dnia 23 lutego 1918 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 31 grudnia 1917 r., dotyczącej zarządzeń, mających na celu pieczę nad inwalidami cywilnymi, członkami ich rodzin i osobami, pozostałymi po nich,

Na podstawie art. 6 p. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) w brzmieniu art. 4 ustawy z dnia 12 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89) podaje się do wiadomości, że w § 1 punkt 1 w ustępie, oznaczonym literą a) rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28 kwietnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 392) zamiast liczb „25% — 31%” powinno być: „25% — 35%”.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *A. Prystor*

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*